

Jeden učedník vyšel z formálního katolického prostředí, a tak měl k lecčemu náboženskému docela vyhraněný postoj. Řekněme, že se jmenoval Robert. Při nějaké příležitosti jsem byl chvíli přítomen Robertovu rozhovoru s neobráceným Jirkou, který se tak nějak hlásil ke svým katolickým kořenům, i když už pár let nebyl ani v kostele.

V hovoru došlo na Bibli a dokonce i na **Dobrou zprávu o Ježíši!** To bylo skvělé! Nicméně neobrácený Jirka s katolickými kořeny na základě předestřené mostu přes propast našich špatností odbočil k církvi, k úloze kněze při odpuštění našich hříchů a tak. Věřící učedník Robert si tím vybavil všechnu formálnost a pokrytectví své výchozí rodiny a hlavně manipulaci ze strany kněze, kterého si pamatoval z mládí. A tak se hovor mezi nevěřícím Jirkou a věřícím Robertem hodnou chvíli točil spíš kolem slabých stránek katolicismu a která církev je ta pravá, než kolem Ježíše a kolem našeho praktického spojení s Ním. Řeknu to na rovinu: téma církve a kněze se pro věřícího Roberta stalo **pastí**, do níž se chytil. Hlavním předmětem jejich hovoru pak už vůbec nebyl živý Ježíš, ale dohadování o balastu náboženství...

Z tohoto pozorování jsem si vyvodil poučení:

MLUV, O ČEM MLUVIT CHCEŠ!

Čeho bys v rozhovoru s neobráceným Jirkou rád dosáhl? Chceš ho přesvědčit, že nějaká náboženská skupina se mýlí a že její funkcionáři jsou pokrytci a hříšníci? Nebo si více přeješ ukázat mu, že život s Pánem Ježíšem je nádherný a osvobozující? Chceš mu se vší pokorou otevřít „Písmo svaté“ a ukázat mu **jednu klíčovou pasáž**, která mluví o odpuštění skrze Ježíšovu obět a **nechat ho o ní přemýšlet?**

Jasně, náboženští nebo i úplně nevěřící lidé se mě občas zeptají, co si myslím o papeži, panence Marii, očistci, případně o nějakém aktuálním církevním skandálu. (To jsou témata, která znamenitě povzbuzují jejich krevní oběh!) Moje odpověď na tyhle otázky?

„Jirko, chápu, že tě to štve. Popravdě ti řeknu, že se mi o tom ani přemýšlet nechce. Ježíš je úžasný a dělá skvělé dílo v mém životě i ve spoustě dalších. Třeba minulý týden jsem si v Bibli četl, jak přišel k jednomu chlápku, který byl obrovský podvodník. Ježíš mu svojí laskavou službou změnil život až do té míry, že tenhle zloděj svým obětem vracel, o co je okradl... Chápeš?! Tohle dokáže živý Ježíš!“ (Nebo mu předlož kratičkou podobu jiného příběhu...)

Tedy: **Mluvím, o čem mluvit chci! Nemluvím, o čem mluvit nechci.**

Rozumím, naši přátelé bez Ježíše nás příležitostně i provokují, občas i urážejí a napadají.

Musíme na to **odpovídat?**

Nemusíme! Ale někdy přicházejí i s upřímnými otázkami, které opravdu řeší. Na některé jejich dotazy mám promyšlenou odpověď a rád jim ji v krátké formě nabídnu.

To pro ně někdy může být velkým požehnáním, ujasněním. I tak ale citlivě usiluji, aby v mé přítomnosti především **zahlédli živého Ježíše** (nejen odpovědi na zajímavé náboženské otázky). Chci, aby se mnou **prožili Ježíšův osobní dotek**. V konečném důsledku chci, **aby živého Ježíše sami oslovili**. Prostě, moc si přeji, aby **jasnou dominantou našeho rozhovoru byl pro ně živý Ježíš**, který funguje i dneska, když Ho k sobě pozvou a nechají Ho v sobě působit! Chápeš to správně: **Mluvím, o čem mluvit chci! A nemluvím, o čem mluvit nechci...**

Pane Ježíši, ve Tvých rozhovorech tak silně vystupují jasné cíle, které jsi s lidmi měl, že mě to fascinuje. Díky Ti za to.